

som de nu ere nødte til at føre med deres Betjente.

Men jeg kommer nu til Omtalen af den Reform, som jeg kalder uheldig i dette Lovforslag, det er Forandringen med Hensyn til Postinspektørerne. Der er i § 19 i Finantslovsforslaget for i Aar og i Anmærkningerne til denne Lov antydet den Forandring, som i denne Henseende skal foregaa. Man vil fratage Postinspektørerne den Ret, de have haft siden 1874, den Magt, de i det Hele have haft til at expedere en stor Del af Sagerne, og denne Forandring anser jeg for i meget høj Grad uheldig. Det forekommer mig, at netop da vi maa gaa ud fra, at det hele Postvæsen er en folskelig Institution, maa de Mænd, som ere Postinspektører, være de, som Folk have at henvende sig til med Hensyn til Postvæsenets Sager. De bereise Landets forskjellige Postdistrikter og sætte sig i Forbindelse med ikke alene Postmestrene der, men ogsaa Befolkningen i de forskjellige Egne og lære de enkelte Steders Krav at kjende, hvorved de faae et klart Blik over de Sager, som ved Andragender fra Befolkningen angaaende nye Poststationer, flere Postbude osv. kommer frem, og det bliver da disse Mænd, som praktisk kunne og ogsaa bør ordne disse Sager. De have jo det dertil fornødne store lokale Kjendskab. Men hvad gjør man nu? Nu vil maa fratage dem den Ret, de have haft til Selvtjære i visse Retninger. Efter min Mening burde man netop udvide denne Ret, man burde snarere give dem hele Raadigheden over Postvæsenet; thi disse Mænd ere netop dem, som man, naar Befolkningens Tarv skal varetages, skal henvende sig til. Hvad er det, man vil faae i Stedet for. Man vil, om jeg saa maa sige, oprette et nyt Ministerium, et Postministerium. Man vil derved, som ved saa mange andre Veiligheder, forekommer det mig, gjøre et Forsøg paa at centralisere Styrelsen i et Kontor i den røde Gaard, hvad der efter min Mening er i høieste Grad uheldigt. Man vil have en Slags Postminister, igjennem hvem Alt skal gaa, og man vil reducere Postinspektørernes Bestilling til at blive en Slags Postbude — jeg tror ikke, at jeg overdriver — for denne Postminister. Det er i høj Grad uheldigt, og jeg vil meget fraraade Folkestyret at gaa ind paa en saadan Ordning. Jeg tror, at den Vej, man er slaaet ind paa i 1874 med at give Postinspektørerne en stor Del af Indstyrelsen og Magten, er i Befolkningens Tarv, og jeg tror derfor ikke alene, at man skal bibeholde den, men at man skal udvide den, i Stedet for at lave et nyt Departement i Ministeriet for en

Postminister, som i Virkeligheden slet ikke er kjendt med Forholdene. Naar vi komme f. Ex. og ønske et Postbud i en eller anden isoleret Egn, saa skulle vi henvende os til denne Postminister angaaende Forhold, som han slet ikke kjender. Man kan svare, at han kan indhente Erklæringer, men af hvad Grund kunne Postinspektørerne ikke ordne saadanne Sager, hvorfor tage det fra dem, som de have haft i mange Aar, i hvilke Befolkningen har været vel tilfreds med disse Mennesker. Saa vil man maasse svare, at de to ikke kunne overkomme det, og derfor foreslaas tre. Saa, selv om tre ikke kunne overkomme det, kan man jo faae fire, den Ulykke er ikke saa stor, den er ikke nær saa stor som at faae et saadant Postministerium, der efter min Mening slet ikke svarer til Befolkningens Tarv.

Selve Lønningsspøsterne paa Forslaget skal jeg ikke gaa ind paa at tale nærmere om, da der jo vil gives rig Veilighed til i et Udvalg at gjennemgaa de forskjellige Postster. Jeg vil kun gjentage her, at, naar jeg har ment, at man kan kalde Postvæsenet Befolkningens Ven, er det ogsaa min Overbevisning, at man herfra vil give Funktionærerne anstændige Lønninger, men i dette Dieblik, i den Tid, vi nu have, da Skatteyderne med Uengstelse speide ud efter, hvor de skulle faae Pengene fra, saavel til det One som til det Andet, ogsaa til Embedsmændenes Lønninger, saa tror jeg, at det er meget uheldigt, at forhøje Embedsmændenes Lønninger i noget større Grad. Imidlertid kan jeg ikke se rettere end, at naar vi en Gang har faaet en Lønningslov for Toldstaten, vil det være rigtigt at lægge den til Grund for Lønningerne i Postvæsenet, og dermed tror jeg ogsaa, at Postvæsenet vil være vel tjent. Thi gjennemgaaende maa vi sige os selv, at for Dieblikket er der ingen Stand i Danmark, der har Sit bedre paa det Tørre end Embedsstanden; det tror jeg nok, at den ærede Embedsstand vil indrømme i dette Dieblik. Søvrigt indeholder Lovforslaget en hel Del skjulte Ting, navnlig en hel Del skjulte Indtægter, som vi ikke kunne sidde her og overse. Der er en hel Del Postembedsmænd, der bestyre Telegrafstationer eller have andee Indtægter af den Slags. Jeg nævner det kun i Forbigaaende, det er Noget, Udvalget kommer til at se. Der er imidlertid en anden Sag, som jeg ikke har kunnet faae Die for, er korrekt. Saavidt jeg kan se, har man ordnet Embedsmændenes Lønninger efter Brevens Antal. Jeg kan ikke godt indse, hvad Postmestrenes Lønninger have at gjøre med Brevens Antal. Det maa være Kontor-